

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Notesbog 3

Citation: Kierkegaard, Søren: "Notesbog 3", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 19*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Jette Knudsen; Johnny Kondrup; Alastair McKinnon, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2000 . Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-not3-txt-shoot-id4ef51b0e-6447-4af9-bd99-429bc026873b.pdf> (tilgået 20. juli 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 19

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

Erzählungen und Märchen herausgegeben v.

Friederich. Heinrich v. der Hagen. 1ster Band.
Prenzlau 1825.

I 2ter Band af denne Samling (Prenzlau 1826) findes p. 325 o: f: en serbisk Fortælling, der bærer Navnet: »*Bärensohn*«. Der bemærkes først i en Note, at det er Männer-Erzählung »die serbischen Märchen theilen sich nämlich, wie die serbischen Lieder, in Männer und Frauen-Erzählungen. Der fortælles nemlig, hvorledes Kvinder gik i Skoven og een af dem forvildede sig og kom til en Hule, hvor der laae en Bjørn, som slepte hende ind i sin Hule og der avlede en Søn med hende. Der findes en saare paafaldende Liighed mell: denne Fortælling og en Deel af det, der her i Norden fortælles om Thor og hans Eventyr. Drengen maa først, da han var bleven 15 Aar gl:, aflægge en Prøve paa sin Styrke, førend han af Bjørnen faaer Tilladelse til at forlade ham. Han vandrer nu bort og udmærker sig paa sin Reise ved sit Talent til og sin Dygtighed i at spise; han vinder et Veddemaal heri af en Deel Oxer og Plove; men erklærer, at han ikke behøver Oxerne til Noget, hvorimod han beder dem at samle Jernet, hvilket han tager paa Nakken, kommer til en Smed, hvor han vil have Jernet forarbejdet etc. Nu kommer han til en Bonde, hvor han igjen vil indgaae et Veddemaal, om hvormeget han kan spise; men Bonden befalede ham først inden han rørte ved Maden at korse sig og sige i Navnet Faderens, Sønnens og den Hellig-Aands; da han nu havde gjort det, saa blev han mæt efter at have spiist Halvdelen af det forhaandenværende Forraad. Han erklærer derpaa, at han vil ægte Bondens Datter; men hun er allerede lovet bort til »Großschnurbarthen« Ham vil han slaae ihjel; men medens han endnu taler saa, kommer pludselig under stor Støi og Allarm en Mands venstre Snurbart tilsyne, hvori der befandtes 366 Fuglereeder; endelig kom Großschn: og lagde sit Hoved i Pogens Skjød, »und sie fing an ihm die Läuse zu knicken« Nu reiste *Bärensohn* sig vred op og slog paa Großschn:; men han lod Fingeren glide over det slagne Sted og sagde: Du hier krabbelt ein Laus«. *Bärensohn* slog ham igjen paa Skalden, men Großschn: svarede igjen til Pigen: Du er blind, her stikker Lusen mig«. Nu gjorde Pigen ham opmærksom paa, at det var ingen Luus men en Mand, da sprang han op og løb efter ham. *Bärensohn* flygter og kommer til et Vand; men mener, at det er saa dybt, at Ingen kan komme derover, og tilraaber derfor en Mand, der gik og udsaaede Hvede, siig mig, hvorledes jeg skal komme over; hvortil han svarer »ich will dich retten, komm nur auf meine Schaufel,« og saa kastede han ham over paa den anden Side. Nu kom Großsch. og spurgte efter ham; hvortil Manden svarede, at han var sprungen over. *Bärensohn* kom nu til en stor Mark, hvor der gik en Mand med en Rantzel om Skulder med tyrkisk Hvede i, hvoraf han bestandig kastede en Haandfuld paa Jorden og tog den anden i Munden. Han skiulte nu *Bärensohn* i sin Rantzel; men glemte det snart, hvorpaa han puttede en Haandfuld

Hvede, hvori han var i Munden. *Bärensohn* søger nu at slippe og kryber ind i en huul Tand. Da nu Landmanden kommer hjem sagde han til hans Kone bring Tandstikkeren, hvorpaa de kom med en stor Jernstang og stemmede ham ud. Derpaa komer til Slutning en lille Historie, om hvorledes Landmanden har faaet denne hule Tand. –

Det er en ganske egen naiv barnagtig Tone, der gaaer igjennem den hele Fortælling, som netop characteriserer sig ved den Mængde Modsigelser med Hensyn til Bestemmelsen af Størrelsen af Personerne, der optræde i dette Digt; forresten har det, som sagt, en paafaldende Lighed med det Nordiske, hvilket maaskee kan forbeholdes til ved Leilighed.

[a] cfr. Mag. Hamerich om *Ragnaroke* p. 93. note.